

Caroline Cramer - Opgesloten

Vierkante ruimte. Grijs muren zonder raam. Gedimd licht. Penetrante geur. Hij heeft alles laten lopen.

Hij weet niet waarom hij hier ligt. Op een matras. Op de grond. In zijn T-shirt en een onderbroek. In zijn eigen drek.

Dat kan niet. Dat klopt niet. En toch... déjà vu. Hij pijnigt zijn hersenen.

Jemig. Onrust in zijn brein. Waar is hij? Waar komt hij vandaan? Waar moet hij naartoe?

Gisteren of die dag daarvoor riep hij dat het 1982 was. Het jaar waarin hij was geboren. Hij riep ook dat 2010 niet bestond en dat hij de verlosser was die de wereld zou redden.

De mensen lachten hem uit. Jongeren aapten hem na, staken een middelvinger op. Daarom ging hij een wapen kopen, een pistool. Om er een eind aan te maken. Pang! In dat laatste woord klonk de dood.

Hij stond op het marktplein toen hij dat keihard riep. Met zijn wijsvinger tegen zijn rechterslaap. Midden in het centrum tegenover de witte kerk. De zon scheen. Het was bloedheet.

Dat is alles wat hij zich kan herinneren. En daarna... Kortsluiting. Er mist een stuk.

Pijn bonkt door zijn slapen en door de rest van zijn lijf. Opgezwollen tong. Zere keel. Kwijl loopt uit zijn mond, blijft in zijn baard hangen. Alles voelt vreemd.

Een deur zoeft open. Iemand sluipt naar binnen. Noemt hem Koen. Vraagt of hij wakker is. Hij hoort een zachte vrouwenstem. Is hij weer bij zijn positieven?

Kent ze hem? Wie is zij? Wie is hij? Koen?

Soms weet hij ineens niet meer hoe hij heet. Is hij zijn naam kwijt. Dat kan de beste gebeuren. Dan noemt hij zijn vader meneer en zijn moeder mevrouw. Dat vinden ze niet leuk. Het doet ze verdriet. Dat heeft hij van horen vertellen. Waar zijn ze eigenlijk?

Zijn ogen branden. Zijn voeten zijn bloot en voelen steenkoud.

Hij moet iets eten. En drinken moet hij ook. Het geluid van de stem galmt door de ruimte.

Appelsap uit een pak. Boterham met kaas op een kartonnen bordje. Niets wat hem of haar zou kunnen bezeren. Ze zet het naast hem neer. En pillen. Welgeteld een stuk of zes ziet hij in de gauwigheid. Van die kleine, witte krenge in een doorzichtig plastic bakje. Hij moet ze innemen met een beetje water.

Serieus... zegt ze nou dat het voor zijn eigen bestwil is?

Maar eerst gaat ze hem wassen. Ze buigt voorover. Sjort aan zijn lijf, rukt aan zijn shirt. Ze vraagt of hij kan zitten. Toe dan. Help eens mee.

Hoe durft ze? Natuurlijk kan hij zitten. Hij verdomt het. Hij schreeuwt het. Ze schijnt het niet te horen. Sjort en rukt stoïcijns door. En toch klinkt het luid en duidelijk. Althans, hij hoort het prima.

Dom mens. In haar witte uniform. Wat staat ze daar nou stom te staan met haar blauwe gympen aan. Wie denkt ze wel dat ze is? De directrice?

Trek aan haar paardenstaart. Sla die hulpeloze grijns van haar smoel. Doe iets!

Gekonkel. Stemmen in zijn hoofd. Zoveel stemmen. Daar zijn ze weer.

Geef ze de vrijheid. Geef ze de ruimte. Moet je zien wat er dan gebeurt. Hoe bang de directrice wordt.

Hij knikt. Grinnikt hardop. Dat is een geniaal idee. Desnoods zal hij om vrijheid vechten. Beukt hij de hele boel kort en klein. Beginnend bij haar. Trut. Luister je wel? Ik praat tegen je.

Kokende woede. Hij haalt uit.

Foetsie. Weg is ze. De deur zuigt in het slot. Bangerik.

Knip... Gat in de tijd. Alarmfase rood. Striemen op zijn polsen. Schaafwonden op zijn knie. Knokken dat hij deed. Het beeld laat hem niet los. Tussen zes man afgevoerd en vervolgens platgespoten. Vastgesnoerd op een brancard. Gewoon om wie hij is.

Nee, hij gaat het nieuws niet halen. Anders dan de Damschreeuwer is hij maar een dorpsgek die om aandacht vraagt, om hulp schreeuwt. Verward, vernederd en meteen weer vergeten. Zo gaat het elke keer.

Hij kijkt om zich heen. Nu weet hij waar hij is. Ze noemen het de separeer.

Hoe lang ligt hij hier al? Een uur? Een dag? Niets in vergelijking met een mensenleven. Zijn waanzinnige leven tot nu toe. Hij heeft er niet veel aan gehad. Blijkbaar mag hij niet dood. Leven mag hij ook niet. Enkel ademen. Misschien stopt het hier. Een minuscule kans. Ze denken dat ze hem hebben. Ze hebben hem niet. Hij is niet gek.

Als straks de deuren opengaan zal hij ze te grazen nemen.